

הורים. אפילו שהיו עניים, בכל זאת היו להם אבא ואמא. ואני בתור שנשלחתי על ידי קצין מיבחן היו לי רגשי נחיתות. חוץ מזה שהחברה שהיו איתי ידעו שאני התגרש מאמי.

צחקו ממך?

— לעגו לי שאבא שלי עבריון. כל אחד מתפאר באבא שלו: קצין בצבא, מהנדס, ככה. ואני לא היה לי מה להגיד על אבא שלי. התביישתי.

הלכת מכות?

— לא רבתי. זה שאני אלום — זה רק כתוב בעתונים. אני לא אדם כזה. אני אדם שמתבייש מתשומת-לב מיותרת.

בן כמה היית בקיבוץ?

— הייתי בן 16. זאת אמרת, עובתי את הקיבוץ בן 16. כשידעתי שהתנאי שהיה לי עבר.

גיל 16, זה כבר גיל שבחור יש לו בחורה קבועה. לך כבר היתה אה?

— כן. היו לי בקיבוץ כמה חברות. אבל לא מצאתי בהן עניין. כל אחד רוצה לעבור את הרפתקת המין, ולהרגיש מה זה העונג הזה שכל הזמן מדברים עליו. ואחרי ש' הרגשתי פעם ראשונה, רציתי עוד ועוד. זה לא היה חסר בקיבוץ. אין אבא ואמא ש' ישיגו על הבחורות.

אלה היו חברות בקבוצה שלך?

— כן. כולנו באותו גיל, בערך. חוץ מזה שהיתה חברת-משק מבוגרת, שלימדה אותי את תורת-החיים.

ראשונה?

— כן, לפני כל העניין הזה. התלבשה עליה היתה נשואה, לימדה אותי את כל מה שהיה נסתר.

איך הרגשת אחרי זה? מה חשבת על המין הנשי?

— חשבתי שזה טוב. נהיית. אבל לא מצאתי מה שאני רוצה. הרגשתי שהיא מנצלת אותי.

הרגשת רחיה אחרי זה?

— לא. זה היה טוב. אפילו שהיא מנצלת אותי, זה טוב.

כך שאי אפשר לומר שחסך ל- נשים נקבע עלייך אותה הר- פתקה?

— לא. דחוק אני אוהב נשים.

באיזה גיל?

— דחוק בגיל. או צעירות יותר. ככה אני מרגיש אדון עליהן.

בדרך לשיחרור

אלי בולקין בתלבושת האסירים של כלא רמלה (חולצה ומכנסיים חומים) מוכנס לניידת המשטרה על-ידי סמל, מיד לאחר זיכוי, לנסיעתו האחרונה לכלא רמלה. משם שוחרר כעבור שלוש שעות.

מה סיפרה לך?

— שום דבר. רק אמרה לי שההורים שלה עושים לה צרות והיא מסכנה, אז אני ריחמתי עליה. נפגשנו כמה פעמים אחרי זה. יום אחד הלכתי איתה לבאר והחזרתי אותה הביתה מאוחר כלילה. בלי שום כוונה להחזיר אותה מאוחר. פשוט הייתי שיכור והיא רצתה ללכת, ואני לא נתתי לה ללכת. או אחרי שהבאתי אותה הביתה ההורים שלה לא נתנו לה להיכנס. היה חורף וגשם וקור בחוץ. ריחמתי עליה ולקחתי אותה אלי לישון.

ואז בפעם הראשונה היו יחסים

שושנה פליגלמן שייכת לסוג ה-

זה? — כן. את שושנה דחוק חיבבתי.

איך זה התחיל ביניכם?

— הכרתי אותה בבאר. בקפה נוגה. והיא מצאה חן בעיני.

בן כמה היית?

— 18.

והיא?

— שש עשרה וחצי. לא ידעתי או. נ'

ראתה יותר מבוגרת.

מה היה באותו ערב?

— רקדנו, והיא מצאה חן בעיני.

„אחוסר הוכחתו!“

פסק-הדין הוכן במשך חמשה חודשים. וקריאתו כפי שופט בית-המשפט העליון משה לנדוי ארכה שעתים. צוינו בו במיוחד דרכי-עבודתה הפסולות של המשטרה בגביית הוראות, וזיהוי חשודים.

השופט לנדוי, עמו הסכימו נשיא בית המשפט העליון ד"ר שמעון אגרנט והשופט העליון אליהו מני, התעקב במיוחד על הצורה בה הוגשו תמונות בולקין על-ידי מפקח נתן שי לנהג המוניות. „אנחנו מכירים את הפסיכולוגיה של עדים“, ציין השופט. „במקרה של הצגת תמונות-יחיד של בולקין לעד, נוצר החשד של הדרכה על-ידי המ- שטרה, ולמזדה היתה אפשרות לחשוב שזה האיש. מה עוד שהתביעה לא הוכיחה כלל בבית-המשפט המחוזי, מה אמר מפקח שי לנהג המונית בעת הצגת התמונות.

„הצגת תמונותיו של בולקין היתה צריכה להיות בין תמונות רבות. מכיוון שלא נעשה כך, הדבר פגע בעת מיסדר הויהי החי שנערך לבולקין על-ידי המשטרה, ושבו זוהה בולקין על-ידי העד.“ לכן אסור היה לבסס את ההרשעה על עדות לוי כעל עדות עיקרית.

השופט לנדוי המשיך מניחה עדותו של נהג-המונית לניחוח הראיות הנסיבות ה- עיקריות,שעליהן הסתמך בית-המשפט המ- חוזי בחיפה כאשר הרשיע את בולקין:

היחסים בין בולקין ושושנה פליגלמן:

העדים רות ונדר, מאירה זלמה, ונהג- מונית רחמים מיוחס, סיפרו בעדותיהם על היחסים המחומים בין אלי לשושנה ועל נסיון-הנפל של שושנה לקבל מסרסור אחר בשם בינו 8,000 לירות. במקרים

כדי להרגה, אם הוא היה יכול לעשות זאת בסביבות תל-אביב.

כשלין האליבי של בולקין:

• לא אסכים להחלטת בית-המשפט המחוזי, שעדותיהם של עדי ההגנה גברת אוליאל זקלין ורחל בקשיאן אינן נכונות, בקשר לביקורו של בולקין ביום השישי, יום היעלמה של שושנה. בהודאותיהן ובעדו- יותיהן אמרו השתיים, כשנחקרו על-ידי ה- משטרה, שבועיים וחצי אחרי היעלמה של שושנה, שאלי ביקר בדירת בקשיאן לפני שבועיים וחצי. השתיים טעו בעדותיהן בנוגע לתאריך, ועל כן בית-המשפט ה- מחוזי לא קיבל את עדותיהן.

זה שמנוח אלקלעי השתחרר ביום ששי מבית-הסוהר, ושחברו הטוב בולקין לא הלך לבקרו, איננה כלל ראיה חד משמעית

נשיקה לפרקלים

נורד-הדין חיים קאזיס מוקף סקרנים, המתבוננים בבידוחו של אלי בולקין. פרלה נורי, המנשקת אותו בלחיו, ובאמו של בולקין המנשקת את ידו. אלי בולקין (מימין) מסתכל בובהערצה.

ביניכם?

— כן.

זאת היתה פעם ראשונה ב- שבילה?

— לא. העיקר אחרי זה השכרתי חדר בשבילה. למה שההורים שלה לא נתנו לה לבוא הביתה. היה לי כסף.

ממה?

— עבדתי בסבלות בתנובה. אבל זה נגמר לי. אז אמרתי לה — רגע, היא היתה עובדת לפני זה, בתנות למכירת בגדים. כי ששכרתי חדר הפסיקה לעבוד. אמרתי לה שאני נאלץ לעזוב אותה, היות ואין לי כסף ולגנוב אני לא אגנוב. או היא אמרה לי שהיא מוכנה לעשות הכל על מנת ש' אני לא אעזוב אותה. אני לא הסכמתי.

לא הסכמת למה?

— שהיא תעשה הכל. שתעבוד בזנות.

ההצעה היתה מצידה?

— כן. כי לפני שהלכתי איתי הלכה עם סרסור אחד. היא ידעה את תורת החיים. עזבתי אותה מספר ימים. אחרי כמה ימים חזרתי והיה לי כסף...

מאיפה?

— לחיטי כספים על מנת לעזור לה להסתדר בחיים. וגם התריתי בה כל הזמן שתלך לעבוד במקום שעבדה ותסתדר בחיים.

ומה זה ממוזב-ה?

— לבי דאב עליה. חיבבתי אותה. רגש שגבר מרגיש לבחורה מסכנה. לא יכול לתת לה להדרדר לתהומות.

ובכן לווית כסף...

— כן, לחיטי כסף ובאתי לעזור לה. אבל בינתיים גיליתי שהיא בחרה בדרך אחרת.

לפי מה גילית?

— לפי שקנתה בגדים חדשים, שמכח למיטה, נעלים חדשות. סידרה את החדר. שאלתי אותה מאיפה הכסף?

אתה, עם נסיונה, היית צריך ל- שאול אותה?

— כן. רציתי לדעת. אמרה לי שלא מעניין אותי. העיקר שהיא יכולה לחיות בלעדי. בכל זאת כאב לי הלב עליה, ואני אמרתי לה שיותר לא תראי אותי בחיים שלך. אז היא התחילה לבכות וסיפרה לי את כל האמת. היא אמרה לי שיש לה בן-אדם זקן, שמרחם עליה ונותן לה כספים והכל בסדר.

ואז?

— השלמתי עם העובדה. **כך שאפשר בכל זאת לומר, ש- חיית על רווחיה של זונה.**

— לא! כל אותו זמן עבדתי בליטוש ילומים, בתחנה המרכזית. החדר שהשכרתי

שבולקין לא היה ביפו ביום היעלמה של שושנה.

• „אומנם נסיונו של בולקין להוכיח שהיה הוכח שהוא לא היה שם.“

כריחה מן הארץ:

של בולקין לעזוב את הארץ, הסיק בית המשפט המחוזי שהאדמה בוערת מתחת רגליו. אך שוב יש לכך פרוש אחר, ולא פחות סביר. אחרי שרות אמרה לבולקין שהמשטרה מחפשת אותה, הוא פחד מה- משטרה ככל עבריון אחר. אחרי גילוי גופתה של שושנה, ולפני מעצרו של בולקין, הוא חשש שיעצרו על-ידי המשטרה כחשוד, ועל כן הוא עשה נסיונות לעזוב את הארץ בהקדם.

• „אנו עוסקים בדיני נפשות, וכל ספק סביר חייב להתפרש לזכות המערער. כשאני משקיף על חומר הראיות, הנני מוצא שמי תעורר חשד כבו נגד בולקין, שהוא מעורב בצורה זו או אחרת בפשע מתועב זה. אך קטעי חומר הראיות הנסיבות אינם מצטרפים עד כדי אותה תמיכה ממשית בעדותו של העד המזהה רפאל לוי.“

השופט ציין לשבח את עבודתו של התובע צבי טרלו, השמיץ ביקורת חריפה על הסניגור, עורך-הדין חיים קאזיס. „צר לי לומר שגד קאזיס הירצה את טענותיו בצורה רעשנית ורגשנית, הרחוקה ממידת השליטה-העצמית הנדרשת מעורך-דין טוען.“ מיד עם זיכויו של בולקין נשמע רעש השרשרות בהן היו רגליו כבולות, נופלות על ריצפת תא הנאשמים. בולקין בן ה-23 היה כל כך נירגש וחיוור, שבקושי יכול היה להוציא מלה מפיו.

סניגורו, שהיה נרגש לא פחות, הכריז: „לא איכפת לי מה שנאמר עלי בבית המשפט העליון. אני הרגשתי למן הרגע הראשון שבולקין חף-מפשע. המשטרה עשתה לנו כל הזמן צרות. לרשותם עומד מנגנון עצום של כוחות וכסף. הדברים נגעו ללבי כאלו אני הייתי הנאשם ולא בולקין.“